

ne Velem neVeledj

A Tükörtestvérhez¹

Felettem füst-cikák, alattam lusta porcicák, s porciózva egy akciós Converse kollekció. Megint ma van a tegnap holnapja, kétéltű létem frissített honlapja. Másnak másnaposkodás, nekem szecessziós borostás, lágy okoskodás. Adagokban kimért értelem, itt a nagy szavaktól megkímélt tétlenség lételem. Az életem érzelmektől mentes képzelt kényelem, csak lépésről lépésre létezem. Hisz mi volnék? Vértetetlen szív és kába vérerek, végeredményben annyit érek, amennyit magamról képzelek.

Kinyitom a frigót, és nézem, van-e étel, ez az önmagamhoz való első lépéstétel. Spar-párizsi és pár zöld akárm, egy tál rizs mögött párolt zöldség és egy korty ánizs pálesz. Lehet, a mai kaja is jamaicai sztájl lesz.

Lekváros kenyérből elmetérkép, ökelme tért épp be, zacsit dob, s mondja, mi az értéke, én csak azt kérdem, mérték-e?

A dohány az asztalon, mellette raszta-gyom meg tegnapról koszthalom, ökelmét marasztalom, így a zh-t ma baszhatom. A szétroncsolt dzsóból, állcsonton csókolt önmagam néz vissza, míg az üveglap arcom zsírfoltját issza. Így tükörképem bandzsítva gandzsát majszol, míg rá a hamu kamu bajszot majszol.

– Ne bámulj, kábulj, ez nem szesz, de az’ beszélük, megbasz, mint az azbeszt.

Egykettőre kész a káosz, s míg pákosz kis pákánk körözve mászkál, egyikünk gitároz’. Timon vakarja bal fülét, Kacska meg épp a répalé felé menet kék hajszelébe lép, majd megbotlik egy kislámpában, ami kisvártatva eldől pislákolva, majd rá egy kis light cola. Pumba felemelt hüvelykujjával lájkolja.

Eszemnek múlt szemeszterben meszeltek. Asszem ez belső késztetés, a zeller tesztelés, ezerrel kezdek, és pusztán egy flash a létezés. Létigékből

¹ Kiss Tamás megjelenés előtt álló regényének címe (a szerk. megjegyzi.).

ragozom magam, tehát vagyok, egyes szám, többes személy, jelzőt okkal nem rakok. Csak megyek előre, és szajkózom: „egyszer élsz”, itt több narkót látsz, mint egy vegyszerész. Ha tanszerre költenék, nem lennék kocsmatöltelék, de boc, ma még ócska vodkámba hadd töltsék én is egy fél pohár répalét.

Tízko’ Tesco, aztán diszkó, pár technós buksza és néhány divatos disznó, majd némi tesztoszteron fertőben fetrengő mismásolt mámor, nem-hogy Ámor, de egy átlagosnak sem mondható testi vágy jóvoltából jutok ágyba, „jó voltál” – mondja majd, s így érek a csúcsra... vagy a válaszütra, de megszoktam már, hogy ez az ultra kámaszütra.

Mára a satíra maradt, vele egy satíva falat, a tükörben egy szárnyaszegett árny-alak, kivel keddenként szert nyalog, s szerdán már újra szárnyalog. Hisz mit ér az össz törvény, ha én is csak egy ösztönlény vagyok, aki magának generálja a rációt, mer’ a (de)generációmnak – szó, mi, szó – az élet dallama is kósza szolmizáció. Ne nézz le, csak mert azt mondják, Y, ez nem szindróma, csak szinteltérés az X-től, mint a kromoszóma. Kortünet vagy kronológia, ha korom-sötét, vesd rám saját magad követ, vagy kövesd spirálba az idő bűvkörét. Ölts magadra álruhát, irány az áruház, a kor úgyis minden szereped rád ruház, lehet csak álca már, hogy itt az ösztön dívik, hisz mindannyiunknak ki kell bírnia a következő ösztöndíjig. Virtuális integráció okozta szájber náció vagyunk, színlelt identitásunk kopni látszik, mint ózonunk, s rafinált profilunk mögött, Ózként pózolunk.

Mindennapos ténykedésem nekem is folytonos tévedés, álomba révedés és álomba ébredés. Éber-lét fokozó, transzmutáló gének, kimunkált, konzisztens, zabhegyező énképek képződnek bennem, nem maradnak ép részek, én kérek elnézést, ha úgy tűnne, éppen el enyészek. Ennek ellenére nem esz meg a penész, akármit beszélek, a tükör többet láttat, mint bármelyik szemészet. Hiszek egy-két dologban, azért ezt-azt én is megélek, és nem félek attól, ami bennem van, sőt asszem örülök, hogy l-élek.

Két bögre

*„Ha tudnám, hogy ma látlak utoljára aludni,
erősen átölelnélek,
és imádkoznék az Úrhoz,
hogy a lelked öre lehessen.”
(Johnny Welch)*

Két bögre kergette egymást a mikróban. Az egyikben egy piros nyakörvű kiskutya volt, a másikon egy nagy szemű, tarka kismacska. Kissé giccsesnek találtam őket, sőt szerintem ő is, de mivel a szüleitől kapta ajándékba mindkettőt, alkalomadtán elő kellett vennünk, hogy lássák, mennyire szeretjük őket. Addig csináltuk ezt, míg fel nem eszméltünk, hogy már akkor is ezeket vesszük elő, mikor magunk vagyunk. Úgy látszik, annyit használtuk őket, hogy szinte akaratlanul is megszerettük a két bögrét. Csak bámultam át az üvegen, és figyeltem, ahogy a kutya üldözi a macskát. Nem azért, hogy bántsa vagy ilyesmi, pusztán azért, hogy elérje. Csak futott utána már-már reményvesztetten, nem törődve azzal, hogy az elektromágnesen hullámok lassacskán szétcincálják szegény kis dipólus molekuláit. A macska pedig csak játszott vele. Már vagy négy perce ment a fogócska, ennek ellenére a kettőjük közti távolság csak nem akart változni. Addig folytatták ezt, amíg a masina egy éles „bing”-gel véget nem vetett a játéknak. Már mindkettőben forrt a víz. Agyvíz. Bennem is. De már nem annyira. Kinyitottam a mikroajtót, és megragadtam a bögréket. Aztán meg elengedtem őket. Ugyanis mindkettő annyira forró volt, mint az ördög két farpofája. Úgy fél percig szitkozódtam, közben jól megnyújtottam az u-t a „kurvá”-ban, meg az s-t az „isten”-ben, majd belebújtattam a kezem a blúzom ujjába, és megisméltetem a mozdulatot. A kutya mentát kapott, a macska pedig fahéjas cseresznyét. Tálcára tettem őket, és csendben elindultam a szobába. Lassan haladtam, nehogy kilötytenjen a tea.

Tudtam, hogy ugyanúgy fog feküdni, mint ahogyan hagytam: állig felhúzott takaróval, a fal felé fordulva. A filmnek valószínűleg már vége. Ahogy lépkedtem a folyosón, a rám váró párbeszédet próbáltam elképzelni:

„Hova tegyem?” Semmi válasz. „Ha már megcsináltam, mondd meg, hova tegyem!”, „Tök mindegy.”, „Akkor lerakom ide, majd fölkelsz.”

„Oké.”, „De ne várd meg, hogy kihűljön, a kezemet is megégettem miatta.”, „Megérdemelted.”

Megálltam egy pillanatra, és a fejem csóváltam. Éreztem, ahogy az arcomba áramlik a fahéjas cseresznye forró gőze. Mélyet szippantottam belőle. Hátravettem a fejem, úgy próbáltam gondolkodni. Csend volt, és kimondatlan szavakkal terhes az éjszaka.

„Itt a teád.”, Semmi válasz. „Ide teszem az asztalra.” Még mindig. „Nem tettem bele cukrot.”, Még annyi se. „Komolyan, nem akarod ezt megbeszélni?” Hullaszag. „Figyelj, én már arra sem emlékszem, min veszünk össze.”

Tovább gondolkodtam. Még szép, hogy emlékszem, min veszünk össze! Lassan csoszogtam előre a sötétben. A hold fényes és árnyékos szeletekké szabdalta a folyosót. Úgy festett az egész, akár egy színpadi díszlet.

Ügyetlenkedve léptem be a szobába, és bal könyökömmel nyomtam le a kilincset, hogy becsukjam magam mögött az ajtót. Nem úgy sikerült, ahogy szerettem volna, és ahogy bekattant az ajtó, a tálca megbillent, a forró tea pedig egyenesen a bal hüvelykujjam körömágyára lötytyent. A számat egy rövidke kis szisszenés hagyta el. Én valahogy így hallottam magam: „Aztbüdösmegkomornyikosodottmacskafejűszenttüsszentéstmegakakaskukorékolásosbundáskenyeret!”

Lassan elindultam az ágy felé. A tálcát letettem az ágy melletti asztalra. „Mondj valamit! Mondj már valamit!” Leültem az ágy szélére. „Ne szólj egy szót se! Majd ő megszólal, ha akar.” Feljebb csúsztam. „Ne légy már ilyen makacs!” A szemem sarkából néztem rá. „Én pedig meg nem szólalok!” Kerestem valami jelt. Bármit. „Nézd meg, ahogy itt fekszik, tényleg el kéne kezdened beszélni.” Hogy próbáljon az ember okos lenni, mikor saját gondolatait sem tudja megszerezni a fejében levő zsvajgtól? Igazából kivel vitatkozom ilyenkor? Ki ez az angyalka, és ki a kisördög a vállamon? A szeretet és a nem-szeretet hangjai? Vagy a lelkiismereté és az egóé? És miért hallom mindkettőt? Mért nem lehet az egyiket valahogy lerázni magamról, hogy ne kelljen folyton döntéseket hoznom? Elég lenne, ha csak az egyik szólalna meg, mondjuk így: „Idefigyelj te hülye, csókold már meg azt a lányt, mit játszod itt a kemény gyereket!?”

Vagy: „Nem veszed észre, hogy nem ér az egész annyit? Már hónapok óta ez megy. Kergetőzés. Én azt mondom, vess véget az egésznek, mert csak rosszabb lesz.”

Bár ilyen egyszerű lenne. Ha tudnám, mit akar az igazi énem. Nem a felettes énem, meg nem is az alantas. Nem az elmém, hanem a szívem. Szeret, nem szeret, szeret, nem szeret... Egyre fogytak azok a szirmok, de még mindig szótlánul feküdt. Egyértelmű, hogy ha rajta múlna, reggelig

itt ücsöröghetnék. Sőt, már az is lehet, hogy aludt. Alig mozdult rajta a takaró. Egész finoman lélegzett. A teák gőzölögtek mellette. „*Azokat is te hoztad, Rómeó.*” Kuss! Olyan pici volt a teste, hogy szinte eltűnt a vastag takaróréteg alatt. Istenem, ilyenkor már annyira utálok magam a titkos gondolataimért. Megdörzsöltem a szememet. Talán kezdtem tisztábban látni tőle, talán csak egy újabb érzelmi átbillenés volt részemről az egyik oldalra, mégis lefeküdtem mellé. Én lettem a nagykifli. Nem mozdult. Egyik kezemmel átöleltem, és a hajába fúrtam az arcom. Angyal meg ördög ide vagy oda, tudtam, hogy ilyet senki más mellett nem érezhetek. És azt is tudtam, hogy lesznek még ilyen éjszakák, amikor majd nem tudom, mit kell mondani. És ilyenkor talán bölcsebb lesz hallgatni. Megvárni, amíg kicsit lehűl a bögre oldala, és csak akkor megfogni. Néha a kávé is túl keserűre sikeredik, sőt olyan is előfordult már velem, hogy sót tettem bele cukor helyett, de aztán másnap megint főztem másikat, mert tudtam, hogy az majd finomabb lesz. És persze úgy is lett.

Ezekkel a gondolatokkal aludtam el.

Reggel egy SMS ébresztett: „Én ezt már nem tudom tovább játszani. Legyen vége...”

És vége lett.